

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 330/21
23.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужилаца АА и мал. ББ, чији је законски заступник мајка АА, обоје из ... – ..., ул.... бр. ..., које заступа пуномоћник адвокат Мирјана Wagner из Београда, Адмирала Гепрата бр. 17, против туженог ВВ из ..., ул. ... бр. ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2 1548/18 од 26.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 1548/18 од 26.10.2020. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, шестом и седмом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженом да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 300 м, те му се налаже да се уздржава од приближавања тужиоцима на овој удаљености, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженом да приступа у простор око места становања тужилаца које се налази у ... – ..., ул. ... бр. ..., на удаљености мањој од 300 м, па му се налаже да се уздржава од приступа у овај простор, под прењом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженом да приступа у простор око Економско-трговинске школе у ... коју похађа мал.тужилац ББ, на удаљености мањој од 300 м, те му се налаже да не приступа у овај простор, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици, па је забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава тужиоце и налаже му се да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужилаца, под претњом принудног извршења. Ставом

петим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужилаца за одређивање привремене мере ради заштите од насиља у породици, и то забране туженом да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 300 м, забране туженом да приступа у простор око места становања тужилаца на удаљености мањој од 300 м, забране туженог да приступа у простору око школе коју похађа мал.ББ на удаљености мањој од 300 м, као и забране туженом да на било који начин узнемирава тужиоце. Ставом шестим изреке, одређено је да мере заштите од насиља у породици остају на снази годину дана од дана доношења, а да евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужицима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 118.650,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у ставовима првом, другом, трећем, четвртом, шестом и седмом изреке, и то из свих законских разлога.

Тужиоци су на жалбу благовремено одговорили.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2005 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју указује жалба туженог. Супротно наводима жалбе побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати јер је изрека разумљива, не противречи сама себи нити разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, те логично и недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Тужени без основа указује и на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези одредбе члана 355 став 2 истог Закона, која по његовом мишљењу постоји с обзиром да у уводу није назначен дан закључења главне расправе, дан када је пресуда донета и дан када је пресуда објављена. Међутим, према записнику о главној расправи са рочишта одржаног дана 26.10.2020. године, главна расправа је закључена, али пресуда није објављена, већ је одлучено да ће се оверени препис пресуде доставити странкама накнадно. Имајући у виду да је пресуда донета када је расправа закључена, те да није донета одлука да се расправа закључи у смислу одредбе члана 319 став 2 Закона о парничном поступку, правилно је у уводу пресуде назначен датум доношења пресуде 26.10.2020. године, када је расправа закључена.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да су тужила и тужени били у ванбрачној заједници, а након престанка те заједнице, њихова заједничка деца мал.тужилац ББ (рођен ... године) и тада мал.ГГ (рођена ... године), поверени су на самостално вршење родитељског права мајци, овде тужилји АА. Због утврђеног насиља

туженог ББ над тужиоцима АА, ГГ и мал.ББ, пресудом Другог основног суда у Београду П2 1471/14 од 27.9.2017. године одређене су мере заштите од насиља у породици, тако што је забрањено туженом да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 300 м, да приступа у простор око места њиховог становања у насељу .., ул. ... бр. ..., на удаљености мањој од 300 м, те да их на било који начин узнемирава и да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Иако је одређено време трајања ових мера заштите од насиља у породици од годину дана од дана доношења, тужени није поступао у складу са изреченим мерама. Наиме, дана 26.7.2018. године, док су биле на снази мере заштите од насиља у породици, у време док је мал.ВВ био у посети свом деди по мајци ДД, тужени је дошао у двориште ЂЂ, тужиљиног брата, односно сина ДД, које двориште дели са својим оцем ДД, на који начин се мал.тужиоцу приближио на удаљености мањој од 300 метара. Касније тог дана док су мал.ВВ и деда чекали аутобус, тужени је својим колима прошао у оба смера непосредно испред њих, што је код мал.ББ произвело страх и узнемиреност. Даље, тужени је дана 7.6.2020. године, својим колима блокирао аутомобил у коме су се налазили тужиља и ЕЕ, њен партнер, те је отворио свој прозор и претио шрафцигером који је држао у рукама говорећи: “Побићу вас све, сељаци једни”, због чега је туженом дана 8.6.2020. године, изречена хитна мера привремене забране туженом као могућем учиниоцу да контактира жртву и прилази јој. Затим, тужени вређа мал.тужиоца јер га назива погрдно “пичкица”, руга му се говорећи да је “геометар”, због пријава туженог полицији да крши забрану приласка на удаљености мањој од 300 м. Даном 30.11.2020. године, пред рочиште за главну расправу, тужени је у ходнику суда вређао тужиљу и њеног пуномоћника, фотографисао их телефоном и затим отишао. Тужени стално прети да ће отићи у школу коју похађа мал.ББ, те да ће да исприча свашта о тужиљи, што код мал.ВВ има за последицу да се он заиста и плаши да би то могао да учини и да га на тај начин обрука, ово нарочито с обзиром на чињеницу да је тужени раније долазио испред школе и кроз прозор свог аутомобила изговарао погрдне речи за тужиљу. Претходног лета када су требали да пођу на море, тужени је претио да ће их све поклати и да ће их вратити са границе.

У образложењу првостепене пресуде изложени су докази сагласно одредби члана 355 став 4 Закона о парничном поступку, који су правилно оцењени, па је чињенично стање правилно и потпуно утврђено сагласно одредби члана 8 Закона о парничном поступку. Без основа тужени у жалби истиче да је побијана пресуда заснована на доказима из других поступака што је противно парничној процедури. Првостепени суд у доказном поступку саслушао је парничне странке, као и сведоке, а прочитао је и исправе, поред осталог и службене белешке о обавештењима примљеним од грађана, сачињене од стране овлашћених службених лица Полицијске управе Бели Поток, као и службене белешке и записнике о испитивању сведока сачињене од стране Другог основног јавног тужилаштва. Реч је о исправама које је у прописаном облику издао надлежни државни орган у границама својих овлашћења у смислу одредбе члана 238 став 1 Закона о парничном поступку, те које доказују истинитост онога што се у њима потврђује или одређује, због чега су правилно оцењене од стране првостепеног суда.

Без основа се жалбом оспорава исказ мал.тужиоца ББ који је дат у поступку пред првостепеним судом, због чињенице да је исти малолетан, те да пре саслушања у

овом поступку није обављено његово психолошко вештачење ради утврђивања његове способности да у парничном поступку даје исказ. Парничну способност према одредби члана 75 став 1 Закона о парничном поступку, има лице које је потпуно пословно способно, тако да је првостепени суд могао да одлучи сагласно одредби члана 280 став 1 Закона о парничном поступку, да за мал.тужиоца саслуша и његовог законског заступника, али и да одлучи да се уместо или поред законског заступника, саслуша сам мал.тужилац, ако је његово саслушање могуће. Оцена могућности давања исказа од стране малолетног тужиоца, није условљена обавезом суда да у самом поступку одреди психијатријско вештачење. Ту оцену могао је дати на основу извештаја Центра за социјални рад, мишљења школског психолога и педагога, па и, као у конкретном случају, на основу извештаја вештака из кривичног поступка, према којем је мал.тужилац у могућности да изнесе аутентичан исказ.

Полазећи од налаза и мишљења Градског центра за социјални рад – Одељење Вождовац од 6.9.2018. године, да није могуће искључити потенцијални ризик од поновљеног угрожавања безбедности, те да је неопходно размотрити продужавање мера заштите од насиља у породици, првостепени суд оцењујући да описано понашање туженог одступа од стандарда нормалног понашања и комуницирања са члановима породице, бившом супругом и сином и да нарушава њихово спокојство, применом одредби чланова 197 и 198 Породичног закона, одредио је мере заштите изреком побијане пресуде, процењујући да је кумулативним одређивањем мера заштите могуће пружити тужиоцима као жртвама насиља адекватну заштиту којом би се могло утицати на туженог и превенирати будуће насиље.

Према одредби члана 12 став 1 Породичног закона, послове заштите породице, помоћи породици и старатељства, у смислу овог закона, врши Центар за социјални рад, а с обзиром да орган старатељства у конкретном случају није покренуо поступак у спору за заштиту од насиља у породици, првостепени суд правилно је од овог органа затражио мишљење о сврсисходности тражених мера заштите на основу одредбе члана 286 Породичног закона. Због тога су без основа наводи жалбе туженог да је датим мишљењем орган старатељства пресудио уместо суда.

С обзиром да је према правилно утврђеном чињеничном стању тужени вршио насиље према тужиоцима као члановима породице у смислу одредбе члана 197 став 3 Породичног закона, правилно је првостепени суд применом одредбе члана 198 ПЗ, одредио мере заштите – забране приближавања тужиоцима на удаљености мањој од 300 метара, забрану приступа простору око места становања тужилаца и места школовања мал.тужиоца, те забрану даљег узнемиравања чланова породице, правилно процењујући да ће се на овај начин остварити сврха изречених мера, а то је забрана одржавања личних односа са тужиоцима, ради заштите њиховог душевног здравља и спокојства.

Овај суд ценио је и све друге жалбене наводе туженог, али их није посебно образлагао сагласно овлашћењу из члана 396 став 1 Закона о парничном поступку, пошто су без утицаја на доношење другачије одлуке код утврђеног чињеничног стања и заузетог правног становишта.

Како се законитост и правилност побијане пресуде жалбом неуспешно доводи у

сумњу, апелациони суд је одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену одлуку којом је тужиоцима као жртвама насиља у породици, пружена заштита. При томе је другостепени суд имао у виду да је у уводу првостепене пресуде презиме малолетног тужиоца погрешно означено као “...”, уместо правилно “...” али је оценио да је реч о погрешци у писању која се у свако доба може отклонити с обзиром да је у изреци пресуде која ће се извршавати, добровољно или принудно, презиме малолетног тужиоца правилно означено тако да је јасно у односу на кога је заштита од насиља одређена.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу седмом изреке првостепене пресуде, која је донета у складу с одредбом члана 207 Породичног закона. Првостепени суд је правилно, руководећи се разлозима правичности обавезао туженог да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка с обзиром на њихов успех у спору, правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, као и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

На основу свега изложеног, на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, апелациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Зорица Булајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић